

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie X. Y. – sędzi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 12 września 2023 r.

zażalenia prokuratora

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt I ZI 11/23,

w przedmiocie stwierdzenia swojej niewłaściwości i przekazania sprawy

Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Prokurator w dniu 10 lutego 2023 r. na podstawie art. 13 k.p.k. oraz art. 80 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 2072 ze zm.) w zw. z art. 29 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 2492) wniósł do Sądu Najwyższego wniosek o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. – sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. za czyn polegających na tym, że w dniu 25 kwietnia 2022 r. ok godz. 17:28, prowadząc pojazd mechaniczny marki T. nr rej. [...] na ul. [...] w O., nie zachowała zasady szczególnej ostrożności określonej w art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. (t.j. D. U. z 2022 r., poz. 988 ze zm.), dojeżdżając do oznakowanego przejazdu rowerowego, nie dokonała detekcji ruchu rowerzysty i w konsekwencji nie ustąpiła mu pierwszeństwa, do czego była zobligowana, w następstwie czego spowodowała

nieumyślnie wypadek w ten sposób, że przodem prowadzonego pojazdu uderzyła w przejeżdżającego na rowerze przez przejazd rowerowy P. P., w wyniku czego wymieniony spadł z roweru, upadł na chodnik, uderzając głową o krawężnik i doznał obrażeń ciała w postaci rozległej rany tłuczonej okolicy czołowej głowy z masywnym krwawieniem tkanek miękkich, złamania wyrostków poprzecznych prawych kręgów szyjnych C6, C7 oraz piersiowego Th1, złamania żebra III w odcinku tylnym po prawej stronie, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt I ZI 11/23, stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie jako właściwemu do rozpoznania sprawy.

Zażalenie na postanowienie w dniu 13 kwietnia 2023 r. wniósł prokurator zaskarżając je w całości. Postanowieniu temu zarzucił mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, a to art. 35 § 1 k.p.k. w zw. art. 10 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2021.1904 ze zm.; dalej: u.SN) w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. z 2023.217; dalej: u.s.p.) w zw. z art. 9 i art. 29 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku Prawo ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2022.2492; dalej: u.s.a.) w zw. z art. 80 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez błędną ich interpretację i w konsekwencji uznanie, że Sąd Najwyższy Izba Odpowiedzialności Zawodowej Wydział I nie jest sądem właściwym do rozpoznania sprawy dotyczącej wniosku o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, a właściwym jest Naczelny Sąd Administracyjny, podczas gdy przepisy ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku – Prawo ustroju sądów administracyjnych statuuja w art. 9 sąd dyscyplinarny wyłącznie w sprawach dyscyplinarnych sędziów sądów administracyjnych, nie określając sądu dyscyplinarnego właściwego do rozpoznania spraw o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów i asesorów, a jedynie odsyłając w tym zakresie, na podstawie art. 29 § 1 tej ustawy do przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów

powszechnych, zgodnie z którymi to przepisami sądem dyscyplinarnym, właściwym do rozpoznania tego typu spraw jest, na podstawie art. 80 § 1 w zw. z art. 110 § 2a zdanie drugie ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 27a § 1 pkt 2 i § 3 pkt 2 lit. b u.S.N. - Wydział I Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

W odpowiedzi na zażalenie Rzecznik Dyscyplinarny Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia. Takie samo stanowisko zajął obrońca sędzi X.Y.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Sąd Najwyższy rozstrzygając w niniejszym postępowaniu kwestię właściwości rzeczowej w zakresie podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego sądu administracyjnego nie naruszył wskazanych w zażaleniu przepisów, a powołane na poparcie zajętego stanowiska poglądy wyrażone zarówno w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego należy uznać za aktualne także w obowiązującym stanie prawnym.

Na wstępie podnieść należy, że przedmiotem regulacji zawartych w ustawie Prawo o ustroju sądów administracyjnych jest ustrój tych sądów, a więc rozwiązania systemowe dotyczące m.in. ich struktury, organów, samorządu sędziowskiego, statusu sędziów oraz ich odpowiedzialności dyscyplinarnej. Unormowania zawarte w tej ustawie nie są jednak kompleksowe, a więc nie regulują w sposób zupełny wszystkich obszarów funkcjonowania sądownictwa administracyjnego, co prowadzi do konieczności korzystania z ustawowych odesłań, których zastosowanie umożliwia dopiero odtworzenie pełnego systemu regulacji odnoszących się do szeregu zagadnień, m.in. do odpowiedzialności dyscyplinarnej, a także kwestii właściwości sądu rozpoznającego wniosek o zezwolenie na

pociągnięcie sędziego sądu administracyjnego do odpowiedzialności karnej, co jest przedmiotem zażalenia skarżącego.

Nie ulega wątpliwości, że ustawa prawo o ustroju sądów administracyjnych nie zawiera przepisów, których przedmiotem jest postępowanie w przedmiocie uchylenia immunitetu sędziego sądu administracyjnego. Z drugiej jednak strony w art. 48 u.s.a. znajdują się przepisy, których przedmiotem jest dość szczątkowa regulacja dotycząca ustroju sądownictwa dyscyplinarnego sądów administracyjnych. Wynika z niej m.in., że Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawy dyscyplinarne sędziów sądów administracyjnych i asesorów a także skład tego sądu, a więc przede wszystkim to, że Sąd ten jest sądem dyscyplinarnym. Artykuł 48 u.s.a. określa, kto jest uprawniony do orzekania w sądzie dyscyplinarnym sędziów sądów administracyjnych (§ 2), jaki jest tryb powołania rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów administracyjnych oraz nadzwyczajnego rzecznika dyscyplinarnego (§ 3 i 4), jak również wskazuje na szczególną okoliczność wyłączającą odpowiedzialność dyscyplinarną (§ 6). Należy jednocześnie odnotować, że z art. 49 § 1 u.s.a. wynika, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie, do Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz m.in. do sędziów tego Sądu, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące Sądu Najwyższego, a w zakresie w nich nieuregulowanym - przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Z kolei z art. 29 § 1 u.s.a. wynika, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do wojewódzkich sądów administracyjnych oraz m.in. sędziów stosuje się odpowiednio przepisy o ustroju sądów powszechnych. Z tych dwóch przepisów o charakterze odsyłającym wynika zatem, że zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego sądu administracyjnego określone są w ustawie o Sądzie Najwyższym, jeżeli chodzi o sędziów NSA i w Prawie o ustroju sądów powszechnych, jeżeli chodzi o sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, przy czym w obu przypadkach tryb postępowania w sprawach dyscyplinarnych w sposób pełny uregulowany jest w Prawie o ustroju sądów powszechnych, gdyż ustawa o Sądzie Najwyższym zawiera jedynie częściowe uregulowanie dotyczące tego postępowania.

Konieczne jest jednak podkreślenie, że tryb postępowania w sprawach dyscyplinarnych sędziów sądów administracyjnych, w myśl przepisów, do których

odsyłają art. 29 § 1 i 49 § 1 u.s.a., ma zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym przed właściwym sądem dyscyplinarnym, a tym sądem bez wątpienia jest Naczelny Sąd Administracyjny. Wynika to z przywołanego wcześniej art. 48 § 1 – 3 u.s.a., a także wprost z art. 9 u.s.a. Zestawienie powołanych przepisów, a także regulacji, do których odsyłają art. 29 § 1 i 49 § 1 u.s.a. nakazuje z kolei uwzględnienie zasad odpowiedniego stosowania przepisów. Powszechnie natomiast przyjmuje się, że odpowiednie stosowanie określonych przepisów może polegać na stosowaniu ich w całości, stosowaniu ich w części, a więc z uwzględnieniem treści przepisów systemowo związanych z przepisami odsyłającymi, a także wyłączeniu możliwości stosowania w ogóle.

Według stanowiska wyrażonego w zażaleniu, najkrócej rzecz ujmując, sądem właściwym do zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego sądu administracyjnego jest Sąd Najwyższy, gdyż wskazują na tę właściwość przywołane w zarzucie zażalenia przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawy o Sądzie Najwyższym.

Takie stanowisko jest jednak błędne, gdyż zakłada stosowanie przepisów powołanych ustaw wprost, do czego nie ma podstaw, a nie odpowiednio, a nadto stosowanie ich do kwestii, która została uregulowana w prawie o ustroju sądów administracyjnych, a więc do kwestii samego sądu dyscyplinarnego, który bez wątpienia został określony w sposób pozytywny w art. 9 i art. 48 § 1 – 3 u.s.a. Jak już wcześniej zaznaczono, treść regulacji zawartych w tych przepisach nie pozostawia wątpliwości, że Naczelny Sąd Administracyjny jest sądem dyscyplinarnym w sprawach sędziów sądów administracyjnych. Wskazuje na to wprost art. 48 § 3 u.s.a., a wniosek taki wynika również z art. 48 § 1 u.s.a. – nie sposób przecież twierdzić, że sprawy dyscyplinarne sędziów sądów administracyjnych rozpoznaje inny sąd niż sąd dyscyplinarny. Przede wszystkim jednak z art. 9 u.s.a. wynika literalnie, że sądem dyscyplinarnym w sprawach dyscyplinarnych sędziów sądów administracyjnych i asesorów sądowych jest Naczelny Sąd Administracyjny.

Przepisami, do których odsyłają art. 29 § 1 i 49 § 1 u.s.a, znajdującymi się w Prawie o ustroju sądów powszechnych oraz w ustawie o Sądzie Najwyższym,

tj. przepisami objętymi odesłaniem, nie mogą być zatem przepisy wskazujące, który sąd jest sądem dyscyplinarnym sędziów sądów administracyjnych oraz jaka jest jego zasadnicza właściwość, gdyż kwestia ta została uregulowana wprost w ustawie Prawo o ustroju sądów administracyjnych, a więc z natury rzeczy nie mogła być objęta odesłaniem.

Oczywiście nie podlega kwestii, że sprawa o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie jest sprawą dyscyplinarną, a sprawą o szczególnym przedmiocie, jakim jest właśnie zgoda na to, by sędzia odpowiadał za przestępstwo na zasadach ogólnych, a więc przed sądem powszechnym. Okoliczność ta w żaden jednak sposób nie wpływa negatywnie na ocenę stanowiska, jakie prawidłowo wyraził Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu.

Należy bowiem wskazać, że zgodnie z art. 80 § 1 u.s.p. sędzia nie może być zatrzymany ani pociągnięty do odpowiedzialności karnej bez zezwolenia właściwego sądu dyscyplinarnego. Przepis ten ma zastosowanie wprost dla sędziów sądów powszechnych, zaś na skutek odesłania zawartego w art. 29 § 1 u.s.a., także do sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych. Rzecz jednak w tym, że postępowanie przewidziane w art. 80 § 1 u.s.p. ma się toczyć przed właściwym sądem dyscyplinarnym, a z przepisów szczególnych wynika właściwość różnych sądów dyscyplinarnych dla sędziów różnych sądów. Jeżeli chodzi o sędziów sądów powszechnych, do rozpoznania wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności dyscyplinarnej właściwy jest Sąd Najwyższy, na co wskazuje art. 110 § 2a u.s.p. Określenie przez ten przepis właściwości szczególnej Sądu Najwyższego jako sądu dyscyplinarnego w rozumieniu art. 80 § 1 u.s.p., do rozpoznania wniosku o uchylenie immunitetu sędziego sądu powszechnego wynika z faktu, że co do zasady sądem dyscyplinarnym dla sędziów sądów powszechnych jest sąd dyscyplinarny przy sądzie apelacyjnym (art. 110 § 1 pkt 1 u.s.p.). W braku art. 110 § 2a u.s.p. można by zatem wywodzić, że sądem dyscyplinarnym właściwym do podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego sądu powszechnego do odpowiedzialności karnej byłby sąd dyscyplinarny właściwy dla sędziów sądów powszechnych na zasadach ogólnych.

Analogicznie sytuacja wygląda w zakresie sądownictwa dyscyplinarnego sędziów sądów wojskowych. W wypadku tych sędziów, sądem dyscyplinarnym w pierwszej instancji jest bowiem co do zasady sąd dyscyplinarny przy wojskowym sądzie okręgowym, wyjątkowo Sąd Najwyższy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, w drugiej instancji zaś Sąd Najwyższy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej (art. 39a § 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych – Dz. U. z 2022 r., poz. 2250). Należy jednocześnie podkreślić, że ustawa Prawo o ustroju sądów wojskowych zawiera regulację wprost odnoszącą się do właściwości sądu dyscyplinarnego do podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego sądu wojskowego, przewidując w art. 39a § 2a, że sądem tym jest Sąd Najwyższy Izba Odpowiedzialności Zawodowej orzekający we wskazanym w tym przepisie składzie. Uregulowanie właściwości Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności zawodowej dla rozważanej w niniejszej sprawie kwestii dla sędziów sądów wojskowych zamieszczone zostało w ustawie określającej ustrój tych sądów, będących sądami odrębnymi od sądownictwa powszechnego pomimo, że w art. 70 Prawa o ustroju sądów wojskowych znajduje się odesłanie do szeregu przepisów ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawodawca uznał zatem, że na gruncie sądów szczególnych, jakimi są sądy wojskowe, w zakresie regulacji kwestii właściwości sądu orzekającego co do uchylenia immunitetu sędziego sądu wojskowego formuła odesłania nie jest formułą odpowiednią. Ten argument systemowy przemawia zatem przeciwko możliwości uznania, że odesłaniem z art. 29 § 1 u.s.a. objęto zagadnienie właściwości rzeczowej, przewidzianej w art. 110 § 2a u.s.p.

Trzeba także podkreślić, że przedmiotem bezpośredniej regulacji przepisów ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych jest ustrój sądów powszechnych, w tym także status sędziego sądu powszechnego, co powoduje, że w sposób bezpośredni wszystkie jej przepisy należy odnosić do sędziów sądów powszechnych, a do sędziów innych sądów jedynie wówczas, gdy przepis ustrojowy zawarty w ustawie dotyczącej tych sędziów odsyła do konkretnego przepisu u.s.p. W ustawie Prawo o ustroju sądów administracyjnych znajdują się natomiast dwa odesłania (art. 29 § 1 u.s.a., art. 49 § 1 u.s.a.), każde o innym nieco zakresie, przy czym każde z tych odesłań ma charakter ogólny, żadne z nich

zarazem nie wskazuje na modyfikację, która obejmowałaby pojęcie „sądu dyscyplinarnego”, jakim posługuje się ta ustawa.

Wprawdzie brak jest odesłania szczególnego również w ustawie o Sądzie Najwyższym dla postępowania immunitetowego sędziów tego Sądu, jednak rozwiązanie takie nie nasuwa zastrzeżeń z tego względu, że Sąd Najwyższy jest sądem dyscyplinarnym zarówno dla sędziów sądów powszechnych, jak i sędziów Sądu Najwyższego (art. 27a § 1 pkt 1 lit. a) uSN). W tym stanie rzeczy w istocie regulacja zawarta w art. 110 § 2a u.s.p., w zakresie w jakim dotyczy sędziów Sądu Najwyższego, określa jedynie skład sądu dyscyplinarnego orzekającego w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, nie przesądza zaś o tym, który sąd jest sądem dyscyplinarnym dla sędziów Sądu Najwyższego, jak również o właściwości tego sądu do rozpoznania wniosku o takie zezwolenie. Kwestie te wynikają z regulacji zawartych w art. 73 § 1 u.SN w zw. z art. 55 § 1 u.SN., a więc z przepisów ustrojowych dotyczących sędziów Sądu Najwyższego. Z przepisów ustrojowych regulujących status sędziów sądów administracyjnych nic takiego natomiast nie wynika.

Wprawdzie art. 27a § 2 u.SN wskazuje, że do właściwości Izby Odpowiedzialności Zawodowej należą także sprawy o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie m.in. sędziów i asesorów sądowych, bez ograniczenia podmiotowego, jednak rozwiązanie takie należy łączyć z pozytywnie określoną właściwością Izby Odpowiedzialności Zawodowej w sprawach dyscyplinarnych, która w art. 27a § 1 pkt 1 lit. a) i b) u.SN została ograniczona do postępowań dyscyplinarnych sędziów Sądu Najwyższego oraz postępowań dyscyplinarnych prowadzonych na podstawie ustaw Prawo o ustroju sądów powszechnych i Prawo o ustroju sądów wojskowych. Systemowo można zatem uznać Sąd Najwyższy za sąd dyscyplinarny tylko w takich sprawach, w których właściwość Sądu Najwyższego jako sądu dyscyplinarnego została wyraźnie pozytywnie określona. Nie ma natomiast w obowiązujących przepisach pozytywnych regulacji, które wskazywałyby, że Sąd Najwyższy jest sądem dyscyplinarnym dla sędziów sądów administracyjnych; przeciwnie, z art. 9 u.s.a. wynika, że sądem takim jest Naczelny Sąd Administracyjny.

Stanowisko takie jest uprawnione zwłaszcza w kontekście regulacji zawartej w art. 110 § 2 u.s.p., na którą słusznie powołał się Rzecznik Dyscyplinarny Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przepis ten stanowi, że sądy dyscyplinarne są ponadto właściwe do orzekania w sprawach, o których mowa w art. 37 § 5, art. 75 § 2 pkt 3, art. 80 i art. 106zd. Wynika z niego zatem, że sądom dyscyplinarnym powierzono również inne sprawy, niż sprawy dyscyplinarne, a więc m.in. sprawy w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Nie ulega jednak wątpliwości, że orzekanie w sprawach wymienionych w art. 110 § 2 u.s.p. może odbywać się wyłącznie w ramach właściwości rzeczowej poszczególnych sądów dyscyplinarnych. W tej sytuacji art. 110 § 2a u.s.p. należy odczytywać jako uzupełnienie art. 110 § 2 u.s.p. odnoszące się do Sądu Najwyższego, jednak jedynie w ramach jego kognicji. Poza tą kognicją pozostaje orzekanie w sprawach sędziów sądów administracyjnych, skoro sądem dyscyplinarnym dla tych sędziów jest Naczelny Sąd Administracyjny.

Za stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu przemawia również trafnie przytoczony w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia argument systemowo-funkcjonalny, wynikający z zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów sądów administracyjnych regulacji zawartych w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych. Według art. 119 u.s.p., mającego zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów sądów administracyjnych, jeżeli przewinienie zawiera znamiona przestępstwa, sąd dyscyplinarny z urzędu rozpoznaje sprawę w zakresie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej i wydaje uchwałę, o której mowa w art. 80 § 1, co nie wstrzymuje biegu postępowania dyscyplinarnego. Oznacza to, że skoro Naczelny Sąd Administracyjny jest sądem dyscyplinarnym dla sędziów sądów administracyjnych, w sprawie, o której mowa w art. 119 u.s.p. jest z urzędu zobowiązany do podjęcia decyzji w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Uwzględniając zatem treść art. 9, art. 48 § 1 u.s.a. oraz art. 119 u.s.p. w zw. z art. 49 § 1 u.s.a., nie sposób zaakceptować stanowiska skarżącego, skoro rozwiązanie sugerowane we wniesionym zażaleniu zakładałoby możliwość wydania decyzji co do zezwolenia na uchylenie immunitetu sędziego sądu administracyjnego w różnych postępowaniach (w postępowaniu

prowadzonym na podstawie art. 80 u.s.p. i w postępowaniu dyscyplinarnym), przez różne sądy w tym samym przedmiocie, co z oczywistych względów byłoby rozwiązaniem niespójnym systemowo i dysfunkcyjnym. Z drugiej strony, przyjmując argumentację skarżącego, także w sytuacji przewidzianej w art. 119 u.s.p. w zw. z art. 49 § 1 u.s.a., można by wywodzić, że Naczelny Sąd Administracyjny nie byłby właściwy do wydania zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego sądu administracyjnego, podczas gdy art. 119 u.s.p. nie przewiduje procedowania przez różne sądy w przewidzianej w nim sytuacji. Nadto, akceptacja stanowiska wyrażonego w zażaleniu powodowałaby konieczność przyjęcia, że sądem dyscyplinarnym dla sędziów sądów administracyjnych, jest zarówno Naczelny Sąd Administracyjny, jak i Sąd Najwyższy, a więc że ustawodawca w jednym akcie prawnym posłużył się tym samym terminem dla określenia dwóch różnych sądów. Takie rozwiązanie jest natomiast nie do zaakceptowania z punktu widzenia zasad poprawnej techniki legislacyjnej oraz racjonalności ustawodawcy.

Uwzględniając powyższe należy zatem przyjąć, że zważywszy na treść art. 9 u.s.a. w zw. z art. 29 § 1 i 49 § 1 u.s.a. oraz art. 80 § 1 p.u.s.p. w zw. z art. 119 p.u.s.p., sądem właściwym do rozpoznania wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego sądu administracyjnego jest sąd dyscyplinarny sędziów sądów administracyjnych, a więc Naczelny Sąd Administracyjny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[M. T.]

[ał]

